

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy w Słupsku w XIV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Marcin Machnik

Protokolant: prot. sąd. Monika Skóra

przy udziale Prokuratora: Joanny Kowalskiej

po rozpoznaniu w dniach 19 czerwca, 21 sierpnia, 22 września, 9 października, 19 listopada, 18 grudnia 2015 r., 22 stycznia, 19 lutego, 20 maja, 30 czerwca, 18 sierpnia, 25 października 2016 r. i 19 stycznia 2017 r. sprawy:

M. Ł. (Ł.)

s. L. i J. z d. M.

ur. (...) w K.

oskarżonego o to, że:

1. w maju 2013 r. w D. i w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) pełniąc funkcję publiczną przyjął od M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału z rodziną w spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że dokonał prywatnej usługi przygotowania przedsiębiorstwa (...) do kontroli organu, w którym sam pracował w sposób powodujący obniżenie wysokości kary wraz z doborem czasookresu i przedmiotu kontroli powodując obniżenie wysokości przewidywanej kary z kwoty w granicach 18000 – 16000 złotych do 5000 złotych dopuszczając do uzupełnienia, modyfikacji lub zmiany ewidencji czasu pracy kierowców, bezzasadnie odstąpił od nałożenia kary w wysokości 3000 zł za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), który nie posiadał stosownego orzeczenia lekarskiego,

tj. o czyn z art. 228 § 3 k.k.

2. w okresie od września 2011 r. do 11 czerwca 2013 r. w (...) oraz w miejscowościach powiatu (...) działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem jako funkcjonariusz publiczny – inspektor Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) dopuścił się przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym od września 2012 r. przy pomocy M. K. (1), którą nakłonił do założenia działalności gospodarczej pod firmą (...) za pomocą której wbrew przepisom Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, Ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego i Zarządzeniu nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego

- działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., wykorzystując dostęp do wewnętrznej informacji Inspekcji Transportu Drogowego w związku z zapowiedzianą kontrolą firmy (...) zaproponował wspólnikowi tej spółki (...) realizację prywatnej usługi przygotowania w/w spółki do kontroli organu, w którym sam pracował w sposób powodujący obniżenie wysokości kary z kwoty 30000 złotych do 7950 złotych podczas gdy po zapoznaniu się

z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do ukrycia tych naruszeń poprzez przygotowanie dokumentacji tj. stworzenie ewidencji czasu pracy kierowców i przekazanie instrukcji postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego

- odstąpił od sporządzenia dokumentacji w postaci protokołu kontroli z przeprowadzonej na drodze kontroli kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), a także odstąpił od nałożenia mandatu bądź zastosowania pouczenia za popełnione przez kierowcę wykroczenie
- działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. dokonał rozliczenia i przygotowania dokumentacji J. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w taki sposób aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary przy ewentualnej kontroli przedsiębiorstwa podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do modyfikacji stwierdzonych naruszeń oraz przekazał instrukcje postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego
- działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. dokonywał analizy, rozliczenia i ewidencji pracy kierowców zawodowych, a także wykonywał usługi wspomagające funkcjonowanie przedsiębiorstw transportowych w tym przekazywał instrukcje postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego takich firm jak U. i (...) należących do M. U., (...) należącej do T. K., działalności prowadzonej przez M. F., (...) należącej do T. W., działalności prowadzonej przez Z. S., K. S. (1), (...) należącej do J. B. (1), (...) należącej do J. K., Usługi (...) należącej do R. B., Przedsiębiorstwo (...) należącego do A. D., (...) należącej do D. P., działalności A. W. (1), (...) należącej do R. Z. (1), (...) należącej do K. W., (...) należącej do W. J., (...) należącej do M. M. (1) w taki sposób aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary w przypadku ewentualnej kontroli Inspekcji Transportu Drogowego podczas gdy zobowiązany był do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi

czym działał na szkodę interesu publicznego polegającego na realizowaniu zadań w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami oraz przedkładaniu interesu osobistego nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważając zaufanie obywateli do służby cywilnej oraz powodując uszczuplenie dochodu budżetu państwa z tytułu nie nałożonych kar w kwocie co najmniej 22050 złotych za ujawnione naruszenia wynikające z Ustawy o transporcie drogowym, przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowych wynikających z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców w łącznej kwocie co najmniej 63707,50 złotych, którymi to pieniędzmi podzielił się z pozostałymi współpodejrzanymi w sposób uprzednio ustalony,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

A. P. (P.)

s. W. i D. z d. C.

ur. (...) w W.

oskarżonego o to, że:

3. w kwietniu 2013 r. w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) pełniąc funkcję publiczną przyjął od P. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Usługi (...) obietnicę korzyści majątkowej w postaci 10 m³ drewna opałowego wartości ok. 1000 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym poprzez odstąpienie od dokonania kontroli drogowej w/w przewoźnika wiedząc, że będzie on dokonywał przejazdu pojazdem nienormatywnym nie posiadając stosownego zezwolenia,

tj. o czyn z art. 228 § 3 k.k.

4. w maju 2013 r. w D. i w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) pełniąc funkcję publiczną przyjął od M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału wraz z rodziną w spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych oraz korzyść majątkową w kwocie 600 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że dokonał prywatnej usługi przygotowania przedsiębiorstwa (...) do kontroli organu, w którym sam pracował w sposób powodujący obniżenie wysokości kary wraz z doбором czasookresu i przedmiotu kontroli powodując obniżenie wysokości przewidywanej kary z kwoty w granicach (...) – 16000 złotych do 5000 złotych, dopuszczając do uzupełnienia, modyfikacji lub zmiany ewidencji czasu pracy kierowców, bezzasadnie odstąpił od nałożenia kary w wysokości 3000 zł za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), który nie posiadał stosownego orzeczenia lekarskiego, a także ujawnił przed zakończeniem kontroli informacje o jej wynikach i wysokości nałożonej kary nie dochowując przy tym tajemnicy ustawowo chronionej,

tj. o czyn z art. 228 § 3 k.k.

5. w czerwcu 2013 r. w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) pełniąc funkcję publiczną przyjął od P. R. korzyść majątkową w postaci wyrobów wędliniarskich o wartości 120 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa tj. Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym za przygotowanie dokumentacji do kontroli realizowanej przez Wojewódzki Inspektorat (...) w (...) w przedsiębiorstwie jego żony M. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług (...) w sposób powodujący obniżenie wysokości kary wraz z doбором zakresu kontroli powodującym obniżenie kary nałożonej na w/w przedsiębiorcę,

tj. o czyn z art. 228 § 3 k.k.

6. w okresie od września 2011 r. do 11 czerwca 2013 r. w (...) oraz w miejscowościach powiatu (...) działając w krótkich odstępach czasu i ze z góry powziętym zamiarem jako funkcjonariusz publiczny – inspektor Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...) dopuścił się przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przy czym od września 2012 r. przy pomocy M. K. (1), którą nakłonił do założenia działalności gospodarczej pod firmą (...) za pomocą której wbrew przepisom Ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, Ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego i Zarządzeniu nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego

- działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł., wykorzystując dostęp do wewnętrznej informacji Inspekcji Transportu Drogowego w związku z zapowiedzianą kontrolą firmy (...) zaproponował wspólnikowi tej spółki (...) realizację prywatnej usługi przygotowania w/w spółki do kontroli organu, w którym sam pracował w sposób powodujący obniżenie wysokości kary z kwoty 30000 złotych do 7950 złotych podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien

był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do ukrycia tych naruszeń poprzez przygotowanie dokumentacji tj. stworzenie ewidencji czasu pracy kierowców i przekazanie instrukcji postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego

- działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. dokonał rozliczenia i przygotowania dokumentacji J. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą PHU (...) w taki sposób aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary przy ewentualnej kontroli przedsiębiorstwa podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do modyfikacji stwierdzonych naruszeń oraz przekazał instrukcje postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego
- prowadząc postępowanie administracyjne wobec A. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą Przedsiębiorstwo (...) doprowadził do celowego przedłużania terminu tego postępowania tak by doprowadzić do jego umorzenia z uwagi na wejście w życie Rozporządzenia Ministra Środowiska i (...) z dnia 2 maja 2012 r.
- działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. dokonywał analizy, rozliczenia i ewidencji pracy kierowców zawodowych, a także wykonywał usługi wspomagające funkcjonowanie przedsiębiorstw transportowych w tym przekazywał instrukcje postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego takich firm jak U. i (...) należących do M. U., (...) należącej do T. K., działalności prowadzonej przez M. F., (...) należącej do T. W., działalności prowadzonej przez Z. S., K. S. (1), (...) należącej do J. B. (1), (...) należącej do J. K., Usługi (...) należącej do R. B., Przedsiębiorstwo (...) należącego do A. D., (...) należącej do D. P., działalności A. W. (1), (...) należącej do R. Z. (1), (...) należącej do K. W., (...) należącej do W. J., (...) należącej do M. M. (1) w taki sposób aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary w przypadku ewentualnej kontroli Inspekcji Transportu Drogowego podczas gdy zobowiązany był do kontroli przestrzegania przepisów w zakresie przewozu drogowego wykonywanego pojazdami samochodowymi

czym działał na szkodę interesu publicznego polegającego na realizowaniu zadań w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami oraz przedkładaniu interesu osobistego nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważając zaufanie obywateli do służby cywilnej oraz powodując uszczuplenie dochodu budżetu państwa z tytułu nie nałożonych kar w kwocie co najmniej 22050 złotych za ujawnione naruszenia wynikające z Ustawy o transporcie drogowym, przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowych wynikających z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców w łącznej kwocie co najmniej 63707,50 złotych, którymi to pieniędzmi podzielił się z pozostałymi współpodejrzanymi w sposób uprzednio ustalony,

tj. o czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

M. K. (1)

córki T. i M. z d. C.

ur. (...) w (...)

oskarżonej o to, że:

7. w okresie od września 2012 r. do dnia 11 czerwca 2013 r. w D. chcąc aby funkcjonariusze publiczni A. P. i M. Ł. – inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego w (...) Oddział w (...) dopuścili się przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków w celu osiągnięcia korzyści majątkowej ułatwiła im to poprzez założenie działalności gospodarczej pod firmą (...) z siedzibą w D. za pomocą której w/w funkcjonariusze w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego, dokonywali analizy, rozliczenia i ewidencji czasu pracy kierowców zawodowych, a także wykonywali usługi wspomagające funkcjonowanie przedsiębiorstw transportowych w tym przekazywali instrukcje postępowania wraz ze wskazaniem bezpośredniej treści powodującej pozbycie się kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób aby wyglądały jak stworzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego takich firm jak U. i (...) należących do M. U., (...) należącej do T. K., działalności prowadzonej przez M. F., (...) należącej do T. W., działalności prowadzonej przez Z. S., K. S. (1), J. S., (...) należącej do J. B. (1), (...) należącej do J. K., Usługi (...) należącej do R. B., Przedsiębiorstwo (...) A. D. należącej do A. D., (...) należącej do D. P., działalności A. W. (1), (...) należącej do R. Z. (1), (...) należącej do K. W., (...) należącej do W. J., (...) należącej do M. M. (1), spółki (...) w taki sposób aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary w przypadku ewentualnej kontroli Inspekcji Transportu Drogowego czym działała na szkodę interesu publicznego polegającego na dopuszczeniu aby funkcjonariusze publiczni realizowali zadania w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami, a także aby przedkładali interes osobisty nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważali zaufanie obywateli do służby cywilnej oraz spowodowali uszczuplenie dochodu budżetu państwa z tytułu nie nałożonych kar w kwocie co najmniej 22050 złotych za ujawnione naruszenia wynikające z Ustawy o transporcie drogowym, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych wynikających z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców za pośrednictwem firmy (...),

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k.

I. uznaje oskarżonego **M. Ł.** w ramach czynu opisanego w punkcie 1 części wstępnej wyroku za winnego tego, że w maju 2013 r. w D. i w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), pełniąc funkcję publiczną, przyjął od M. R. (...) Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału z rodziną w spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, polegające na bezzasadnym odstąpieniu od nałożenia kary w wysokości 3.000 złotych za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego przez M. R., który nie posiadał orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności;

II. uznaje oskarżonego **M. Ł.** w ramach czynu opisanego w punkcie 2 części wstępnej wyroku za winnego tego, że w okresie od września 2011 r. do 11 czerwca 2013 r. w (...) oraz na terenie powiatu (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym – inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), dopuścił się przekroczenia uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego i zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego:

a. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. oraz przy pomocy M. K. (1), w związku z zapowiedzianą kontrolą spółki (...) zaproponował współnikowi tej spółki (...) realizację prywatnej usługi przygotowania spółki do kontroli

organu, w którym sam pracował, w sposób powodujący obniżenie wysokości kary z przewidywanej kwoty 30.000 złotych do kwoty 7.950 złotych, podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do ukrycia tych naruszeń poprzez przygotowanie dokumentacji, tj. stworzenie ewidencji czasu pracy kierowców i przekazanie instrukcji postępowania powodujących uniknięcie kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego,

b. odstąpił od sporządzenia dokumentacji w postaci protokołu kontroli z przeprowadzonej na drodze kontroli kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), a także odstąpił od nałożenia mandatu bądź zastosowania pouczenia za popełnione przez kierowcę wykroczenie,

c. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. oraz przy pomocy M. K. (1) dokonał przygotowania dokumentacji J. S. (...) PHU (...) w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary przy ewentualnej kontroli przedsiębiorstwa, podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do modyfikacji stwierdzonych naruszeń oraz przekazał instrukcje postępowania skutkujące uniknięciem kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego,

czym działał na szkodę interesu publicznego wykonując obowiązki w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami oraz przedkładając interes osobisty nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważając zaufanie obywateli do służby cywilnej, przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynikających z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców w nieustalonej kwocie, którą podzielił się z innymi ustalonymi osobami, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **M. Ł.** jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza mu karę łączną roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 4 (czterech) lat próby;

IV. uznaje oskarżonego **A. P.** w ramach czynów opisanych w punktach 3, 4 i 5 części wstępnej wyroku za winnego tego, że:

a. w kwietniu 2013 r. w (...) będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), pełniąc funkcję publiczną, przyjął od P. R. (...) Usługi (...) obietnicę korzyści majątkowej w postaci 10 m⁽³⁾ drewna opałowego wartości około 1.000 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym poprzez odstąpienie od dokonania kontroli drogowej ww. przewoźnika wiedząc, że będzie on dokonywał przejazdu pojazdem nienormatywnym nie posiadając stosownego zezwolenia,

b. w maju 2013 r. w D. i w (...), będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), pełniąc funkcję publiczną, przyjął od P. R. i M. R. (...) Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału wraz z rodziną w spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych oraz korzyść majątkową w kwocie 600 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia

6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuszczając do uzupełnienia i modyfikacji ewidencji czasu pracy kierowców przygotował przedsiębiorstwo (...) do kontroli organu, w którym sam pracował, powodując obniżenie wysokości przewidywanej kary z kwoty w granicach 16.000 – 18.000 złotych do kwoty 5.000 złotych oraz bezzasadnie odstąpił od nałożenia kary w wysokości 3.000 zł za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), który nie posiadał orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, a także ujawnił przed zakończeniem kontroli informacje o jej wynikach i wysokości nałożonej kary nie dochowując przy tym tajemnicy ustawowo chronionej,

c. w czerwcu 2013 r. w (...), będąc inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), pełniąc funkcję publiczną, przyjął od P. R. korzyść majątkową w postaci wyrobów wędliniarskich o wartości 120 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że przygotował przedsiębiorstwo Zakład Usług (...) prowadzone przez żonę P. R. M. R. do kontroli realizowanej przez Wojewódzki Inspektorat (...) w (...) w sposób powodujący obniżenie wysokości przewidywanej kary,

przyjmując, że czyny opisane w punkcie IV lit. a, b, c wyroku stanowią ciąg przestępstw z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

V. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka od oskarżonego **A. P.** przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej w kwocie 720 (siedemset dwadzieścia) złotych osiągniętej z popełnienia przestępstw opisanych w punkcie IV lit. b i c wyroku;

VI. uznaje oskarżonego **A. P.** w ramach czynu opisanego w punkcie 6 części wstępnej wyroku za winnego tego, że w okresie od września 2011 r. do 11 czerwca 2013 r. w (...) oraz na terenie powiatu (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, będąc funkcjonariuszem publicznym – inspektorem Wojewódzkiego Inspektoratu (...) w (...) Oddział w (...), dopuścił się przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego i zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego:

a. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. oraz przy pomocy M. K. (1), w związku z zapowiedzianą kontrolą spółki (...) zaproponował współnikowi tej spółki (...) realizację prywatnej usługi przygotowania ww. spółki do kontroli organu, w którym sam pracował, w sposób powodujący obniżenie wysokości kary z przewidywanej kwoty 30.000 złotych do kwoty 7.950 złotych, podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścił do ukrycia tych naruszeń poprzez przygotowanie dokumentacji, tj. stworzenie ewidencji czasu pracy kierowców i przekazanie instrukcji postępowania powodujących uniknięcie kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego,

b. działając wspólnie i w porozumieniu z M. Ł. oraz przy pomocy M. K. (1) dokonał przygotowania dokumentacji J. S. (...) PHU (...) w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary przy ewentualnej kontroli przedsiębiorstwa, podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinien był wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a

tymczasem dopuścił do modyfikacji stwierdzonych naruszeń oraz przekazał instrukcje postępowania skutkujące uniknięciem kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego,

czym działał na szkodę interesu publicznego wykonując obowiązki w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami oraz przedkładając interes osobisty nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważając zaufanie obywateli do służby cywilnej, przy czym czynu tego dopuścił się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynikającej z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców w nieustalonej kwocie, którą podzielił się z innymi ustalonymi osobami, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje go na karę roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności karę 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

VII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **A. P.** jednostkowe kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierza mu karę łączną roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat próby;

VIII. na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego **A. P.** jednostkowe kary grzywny i w ich miejsce wymierza mu karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 (trzydzieści) złotych;

IX. uznaje oskarżoną **M. K. (1)** w ramach zarzucanego jej czynu za winną tego, że w okresie od września 2012 r. do dnia 11 czerwca 2013 r. w D., w zamiarze, aby funkcjonariusze publiczni A. P. i M. Ł. – inspektorzy Inspekcji Transportu Drogowego w (...) Oddział w (...) dopuścili się przekroczenia uprawnień i niedopełnienia obowiązków, ułatwiła im to poprzez założenie działalności gospodarczej (...) w D., za pomocą której ww. funkcjonariusze w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego tworzyli dokumentację ewidencji czasu pracy kierowców, dopuszczali do modyfikacji stwierdzonych naruszeń i przekazywali przedsiębiorcom instrukcje postępowania powodujące uniknięcie kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego przedsiębiorców J. S. (...) PHU (...) i spółki (...), czym działała na szkodę interesu publicznego dopuszczając, aby funkcjonariusze publiczni wykonywali obowiązki w sposób kolidujący z obowiązującymi przepisami, a także aby przedkładali interes osobisty nad dobro wspólne obywateli oraz interes państwa, podważali zaufanie obywateli do służby cywilnej, przy czym czynu tego dopuściła się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynikającej z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców za pośrednictwem (...) w nieustalonej kwocie, którą podzieliła się z innymi ustalonymi osobami, kwalifikując ten czyn jako występki z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazuje ją na karę roku pozbawienia wolności, wykonanie której na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat próby, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza oskarżonej obok kary pozbawienia wolności 40 (czterdzieści) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych;

X. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu M. Ł. na poczet orzeczonej w pkt. II wyroku kary grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia 25 czerwca 2013 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

XI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu A. P. na poczet orzeczonej w pkt. VIII wyroku kary łącznej grzywny okres tymczasowego aresztowania od dnia 12 czerwca 2013 r. do dnia 25 czerwca 2013

roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

XII. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zalicza oskarżonej M. K. (1) na poczet orzeczonej w pkt. IX wyroku kary grzywny okres zatrzymania w dniu 12 czerwca 2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

XIII. wymierza oskarżonym:

- M. Ł. 1.200 (tysiąc dwieście) złotych opłaty,
- A. P. 1.800 (tysiąc osiemset) złotych opłaty,
- M. K. (1) 460 (czteryście sześćdziesiąt) złotych opłaty;

XIV. zwalnia oskarżonych z kosztów sądowych w pozostałym zakresie.

XIV K 776/14

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. P. i M. Ł. byli funkcjonariuszami publicznymi, pełnili funkcje inspektorów Inspekcji Transportu Drogowego w (...) w Oddziale (...). A. P. pełnił obowiązki Kierownika Oddziału Inspekcji Transportu Drogowego w (...), M. Ł. był jego podwładnym. Do zadań inspektorów Inspekcji należały między innymi kontrola przestrzegania przepisów w zakresie przewozu drogowego.

M. Ł. i A. P. nakłonili M. K. (1) do tego, by założyła działalność gospodarczą w zakresie świadczenia usług rozliczania czasu pracy kierowców zawodowych dla przedsiębiorców prowadzących działalność transportową. M. K. (1) wiedziała, że oni nie mogą podjąć takiej działalności i przystała na propozycję. W sierpniu 2012 r. założyła własną działalność gospodarczą A. T.-Czas w D.. M. K. (1) otrzymała dofinansowanie w związku z rozpoczęciem działalności i zakupiła komputer (laptop) wraz z oprogramowaniem z indywidualnie przypisanym numerem licencji służącym do rozliczania czasu pracy kierowców wskazanym przez M. Ł. i A. P.. M. K. (1) ustaliła z nimi, że zysk z prowadzonej działalności będzie dzielony w proporcjach po 40 % dla A. P. i M. Ł. i 20 % dla niej.

W ramach działalności M. K. (1) pracę polegającą na rozliczaniu czasu pracy kierowców dla przedsiębiorców wykonywali M. Ł. i A. P., używając do tego komputera zakupionego przez M. K. (1). Usługi świadczone były na rzecz M. U., T. K., M. F., T. W., Z. S., K. S. (1), J. B. (1), J. K., R. B., A. D., D. P., A. W. (1), R. Z. (2), K. W., W. J., M. M. (1).

W maju 2013 r. w D. i w (...) M. Ł. przyjął od M. R. (...) Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału z rodziną w spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, polegające na bezzasadnym odstąpieniu od nałożenia kary w wysokości 3.000 złotych za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego przez M. R., który nie posiadał orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy.

Z kolei A. P. w maju 2013 r. w D. i w (...) przyjął od P. R. i M. R. (...) Zakład Usług (...) korzyść osobistą w postaci udziału wraz z rodziną w tym samym spotkaniu towarzyskim połączonym z konsumpcją alkoholu i artykułów spożywczych oraz kwotę 600 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że dopuszczając do uzupełnienia i modyfikacji ewidencji czasu pracy kierowców przygotował przedsiębiorstwo (...) do kontroli organu, w którym sam pracował, powodując obniżenie wysokości przewidywanej kary z oszacowanej kwoty w granicach 16.000 – 18.000 złotych do faktycznie nałożonej kwoty 5.000 złotych kary zgodnie z decyzją (...) Inspektora (...) z dnia 30 sierpnia 2013 r. oraz

bezzasadnie odstąpił od nałożenia kary w wysokości 3.000 zł za dopuszczenie do wykonywania przewozu drogowego kierowcy zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), który nie posiadał orzeczenia lekarskiego o braku przeciwwskazań zdrowotnych do wykonywania pracy na stanowisku kierowcy, a także ujawnił przed zakończeniem kontroli informacje o jej wynikach i wysokości nałożonej kary nie dochowując przy tym tajemnicy ustawowo chronionej.

W okresie od września 2011 r. do 11 czerwca 2013 r. w (...) oraz na terenie powiatu (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, M. Ł. i A. P. dopuścili się przekroczenia uprawnień oraz niedopełnienia obowiązków, wbrew przepisom ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej, rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego i zarządzenia nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej w okolicznościach ściśle związanych z działalnością Inspekcji Transportu Drogowego oraz przy pomocy M. K. (1), która ułatwiła im to poprzez podjęcie działalności gospodarczej opisanej wyżej, w związku z zapowiedzianą kontrolą spółki (...) zaproponowali wspólnikowi tej spółki (...) realizację prywatnej usługi przygotowania spółki do kontroli organu, w którym sami pracowali, tj. (...), w sposób powodujący obniżenie wysokości kary z przewidywanej kwoty 30.000 złotych do kwoty 7.950 złotych, podczas gdy po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych powinni byli wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścili do ukrycia tych naruszeń poprzez przygotowanie dokumentacji, tj. stworzenie ewidencji czasu pracy kierowców i przekazanie instrukcji postępowania powodujących uniknięcie kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego.

M. Ł. odstąpił od sporządzenia dokumentacji w postaci protokołu kontroli z przeprowadzonej na drodze kontroli kierowcy M. L. zatrudnionego w przedsiębiorstwie (...), a także odstąpił od nałożenia mandatu bądź zastosowania pouczenia za popełnione przez kierowcę wykroczenie.

Nadto działający wspólnie i w porozumieniu M. Ł. i A. P. oraz przy pomocy M. K. (1), która ułatwiła im to poprzez podjęcie działalności gospodarczej opisanej wyżej, dokonali przygotowania dokumentacji J. S. (...) PHU (...) w taki sposób, aby zminimalizować ryzyko nałożenia kary przy ewentualnej kontroli przedsiębiorstwa, przekazywali na samoprzylepnych kartkach wskazówki dla kierowcy, jak opisać konkretne naruszenia. W odniesieniu do kierowcy Z. K. sporządzona została pisemna wskazówka: „sporządzić wydruk z tach o godz. 23.40 nakaz przejazdu przez właściciela parkingu na inne miejsce wyjazd 06.07.2012”. W odniesieniu do kierowcy A. S. (1) sporządzono adnotację: „sporządzić wydruki z tach o i opisać ‘zła obsługa selektorem – przypadkowo pozostawiona praca art. 12 rozp. (...)’”, „sporządzić wydruk z tach o cyfr. Trudne warunki atmosferyczne jazda w korku na autostradzie”.

Jednak po zapoznaniu się z dokumentacją przedsiębiorstwa i stwierdzeniu nieprawidłowości wynikających z analizy danych A. P. i M. Ł. powinni byli wszcząć postępowanie administracyjne zmierzające do ukarania przedsiębiorcy, a tymczasem dopuścili do modyfikacji stwierdzonych naruszeń oraz przekazali instrukcje postępowania skutkujące uniknięciem kar finansowych w dokumentach w postaci wykresówek z tachografów analogowych i wydruków z tachografów cyfrowych w taki sposób, aby wyglądały na sporządzone w sposób wskazany w art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego, przy czym czynów tych dopuścili się w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wynikających z płatności świadczonych przez poszczególnych przedsiębiorców w nieustalonej kwocie, którą wspólnie się podzielili.

A. P. w kwietniu 2013 r. w (...) przyjął od P. R. (...) Usługi (...) obietnicę korzyści majątkowej w postaci 10 m⁽³⁾ drewna opałowego wartości około 1.000 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym poprzez odstąpienie od dokonania kontroli drogowej

ww. przewoźnika wiedząc, że będzie on dokonywał przejazdu pojazdem nienormatywnym nie posiadając stosownego zezwolenia.

W czerwcu 2013 r. w S. A. P. przyjął od P. R. wyroby wędliniarskie o wartości 120 złotych w zamian za zachowanie stanowiące naruszenie przepisów prawa, tj. ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym w ten sposób, że przygotował przedsiębiorstwo Zakład Usług (...) prowadzone przez żonę P. R. M. R. do kontroli realizowanej przez Wojewódzki Inspektorat (...) w (...) w sposób powodujący obniżenie wysokości przewidywanej kary.

W dniu 12 czerwca 2013 r. M. Ł., A. P. i M. K. (1) zostali zatrzymani przez funkcjonariuszy Policji.

M. Ł., A. P. i M. K. (1) nie byli dotychczas karani za przestępstwa.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o częściowo zeznania świadków M. R. (k. 99-104, 2006-2011), P. R. (k. 88-90, 1365-1367, 2011-2014), J. B. (1) (k. 96-98, 1651-1654, 2022-2023), T. F. (k. 125-127, 2023-2025), M. L. (k. 86-87, 2026-2027), P. S. (k. 188-189, 2027-2028), M. F. (k. 83-85, 533-534, 2035v-2036v), P. K. (k. 190-194, 2036v-2038), G. K. (k. 245-248, 2038-2041v), S. G. (k. 128-131, 2051-2053), J. S. (k. 512-516, 2053-2056), J. M. (k. 608-612, 2056-2057), J. K. (k. 604-607, 2057-2058), E. P. (k. 617-620, 2065-2067), Z. S. (k. 769-770, 1240-1241, 2067-2068), T. W. (k. 776-779, 1273-1274, 2069-2070), R. B. (k. 783-784, 2071-2072), M. U. (k. 545-548, 574-577, 2080-2082), A. D. (k. 785-788, 1088-1089, 2082-2083), B. K. (k. 1098-1099, 2084-2085), K. W. (k. 1118-1119, 2085-2086), W. M. (k. 485-486, 1146-1147, 2086-2088), B. B. (k. 1136-1137, 1656-1660, 2089-2090), A. K. (k. 1201-1202, 2091-2092), K. S. (1) (k. 1247-1249, 2092-2094), A. S. (2) (k. 1316-1319, 2094-2097), J. B. (2) (k. 1333-1337, 2097-2098), D. P. (k. 827-830, 2102-2103), G. J. (k. 1320-1323, 2104), R. Z. (2) (k. 1341-1342, 2105), A. W. (1) (k. 1196-1197, 1324-1327, 2117-2118), E. K. (k. 1346-1348, 2118), M. K. (2) (k. 1368-1370, 2119), W. N. (k. 1401-1404, 2120), J. C. (k. 1584-1586, 1673-1675, 2121-2125), K. S. (2) (k. 2142-2144), A. O. (k. 1705-1706, 2144-2146), W. P. (k. 43-44), D. W. (k. 580-583), J. H. (1) (k. 613-615), I. M. (k. 636-638), A. C. (k. 1153-1154), M. P. (k. 1161-1162), P. W. (k. 1163-1164), K. S. (3) (k. 1169-1170), W. K. (k. 1177-1178), A. W. (2) (k. 1191-1192), J. G. (k. 1254-1255), K. S. (4) (k. 1329-1332), M. C. (1) (k. 1338-1339), M. C. (2) (k. 1343-1345), D. K. (k. 1350-1351), J. D. (k. 1405-1407), J. H. (2) (k. 1408-1410), G. C. (k. 1416-1418), M. M. (1) (k. 1419-1421), uzupełniającą ustną opinię biegłego J. O. (k. 2147-2157),

częściowo wyjaśnienia oskarżonych M. Ł. (k. 147-148, 157-160, 1581-1583, 1689-1691, 1914-1915, 2028-2029, 2058-2059, 2085, 2097), A. P. (k. 139-141, 178, 1575-1577, 1701-1703, 1915, 2014-2017, 2024, 2059, 2085, 2096, 2097, 2105-2106, 2153), M. K. (1) (k. 114-122, 1681-1683, 1915)

oraz w oparciu o pozostałe ujawnione na rozprawie dowody (k. 6-8, 11-19, 26-28, 32, 35-38, 41-42, 47-49, 52-70, 74-76, 79-80, 106-109, 133-135, 200-201, 249-289, 305-331, 333-388, 390-431a, 433-469a, 471-477, 479-482a, 487-489, 494-496, 517-528, 539, 542a, 551-570, 579, 593, 622-635, 648-654, 657, 660-665, 673-684, 687-690, 691-768, 771-775, 780-782, 853-921, 925-1013, 1016-1018, 1042-1066, 1076-1087, 1094-1097, 1105, 1112-1115, 1120-1131, 1138-1141, 1148-1154, 1167-1168, 1171-1172, 1175-1176, 1179-1180, 1183-1185, 1188-1190, 1193-1195, 1203-1219, 1225-1233, 1236-1239, 1244-1246, 1263-1270, 1275-1278, 1435-1459, 1465-1566a, 1603-1605, 1615-1619, 1625-1629, 1669-1672, 1707, 1902-1904, 1919-2004, 2019, 2048-2049, 2101, 2131-2133, 2135-2137, 2173-2189, 2208-2210, uzupełniającą pisemną opinię biegłego J. O. k. 2235-2251, dokument przedłożony przez oskarżonego M. Ł. k. 2261-2262, a także dowody rzeczowe dołączone do aktu oskarżenia).

Oskarżony **M. Ł.** słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 13 czerwca 2013 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Na posiedzeniu Sądu w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania w dniu 14 czerwca 2013 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył szczegółowe wyjaśnienia. Oświadczył, że jest zatrudniony w (...) od 2008 r., znał wcześniej A. P., poznał też M. K. (1) poprzez jej ojca, którego z kolei poznał podczas kontroli drogowej. Oskarżony przyznał, że pomagał M. K. (1) w rozliczaniu czasu pracy. Oskarżony wskazał szereg szczegółów, z których wynikało, że wiadomo mu o tym, że M. K. (1) prowadzi działalność

gospodarczą A. – rozliczanie i ewidencję czasu pracy. On wspólnie z żoną poprzez program rozliczał czas pracy, przyznał, że nie wie, czy M. K. (1) w ogóle potrafiła to robić.

Oskarżony oświadczył, że nie widział sprzeczności między swoimi obowiązkami służbowymi a pomocą dla M. K. (1), bo była ewidencja, którą analizował program, tego nie można zniszczyć czy sfalszować, wpisać inne dane. Oskarżony pomagał M. K. (1) od 2012 r., przyznał, że być może kontrolował też pojazdy tych firm, które pomagał rozliczać M. K. (1). Oskarżony podkreślał, że nie widział sprzeczności, bo nie odstępował od żadnych czynności. Oskarżony dodał, że była rekompensata od pani K. za pomoc, otrzymywał od początku współpracy różne kwoty. Nie zgłaszał tego przełożonym, nie zgłaszał tych dochodów do Urzędu Skarbowego. Oskarżony przyznał, że pomagał wspólnie z żoną, kolegą A. P. i jego żoną.

Oskarżony opisał także sposób pozyskiwania przedsiębiorców do współpracy. Oskarżony podkreślał, że nie da się zatuszować przekroczeń czasu pracy przez kierowcę, gdyby chciał coś zmienić przed kontrolą, to widać to od razu. Na wykresówce jest zapisywany czas jazdy kierowcy, oni po prostu robili rozliczenia dla księgowej i układali miesiącami posegregowane. Nie wykonywał żadnych manipulacji.

Oskarżony oświadczył, że nikogo nie namawiał do założenia działalności.

Oskarżony opisał wizytę u przedsiębiorcy M. U., dodał, że był tam po pracy, prywatnie, z kolegą, nie pojechali na kontrolę. Rozmawiali o ewidencji, czy prowadzi ewidencję. Oskarżony nie potrafił wyjaśnić, dlaczego pojechali, zaznaczył, że to nie była jego inicjatywa. Nie wiedział, czy U. ich zna i wie, że byli z (...).

Oskarżony dodał, że M. K. (1) miała laptopa do pracy, w którym był program do rozliczeń, laptop był u A. P., bo on albo jego żona analizowali czas pracy dla firmy (...). Oskarżony przyznał, że M. K. (1) też jeździła po klientach, oni nie robili wszystkiego. Sprzęt też był u niej, a nie cały czas u A. P.. Oskarżony przyznał, że rozpoczęcie współpracy z M. K. (1) to była wspólna decyzja jego i A. P.. M. K. (1) nie miała wcześniej założonej firmy, założyła ją dopiero po tej rozmowie.

Odnosząc się do kontroli w spółce (...) oskarżony wyjaśnił, że pierwszy raz był na kontroli, wcześniej nie jeździł na kontrole, przyznał, że był wcześniej u pana P.. Tam robili wycinkową kontrolę.

Oskarżony przedstawił swoje stanowisko odnośnie współpracy z poszczególnymi przedsiębiorcami, dodał, że spotkanie u państwa R. było po kontroli. Oskarżony poznał ich podczas kontroli. Pojechali wręczyć protokół, zawiadomienia o zakończeniu kontroli. Pani R. powiedziała, że ich zaprasza. Oskarżony odebrał to zaproszenie w formie zaprzyjaźnienia się. Oskarżony oświadczył, że nie mógł nikogo zapewnić, że kary będą niższe, to co się stwierdzi, to kara musi być nałożona. Oskarżony wyjaśnił, że nie ma żadnego konfliktu między nim a A. P., a także między nim a M. K. (1) i T. K..

Oskarżony podkreślił, że nigdy nie otrzymał od żadnego przedsiębiorcy czy kierowcy bezpośrednio korzyści w postaci pieniędzy czy artykułów spożywczych. Oskarżony przyznał, że zatrzymał pojazd, który był za wysoki, a próbował przejechać pod wiaduktem w P.. Dzwonił wówczas do A. P., on nie mówił mu, by odstąpić od kontroli.

Oskarżony dodał, że być może prywatnie dawali przedsiębiorcom wytyczne, w jaki sposób prowadzić rozliczenia, jak je ewidencjonować. To było w odpowiedzi na pytanie, sami od siebie wytycznych nie dawali. Oskarżony stwierdził, że mogło się zdarzyć, iż przedsiębiorcy przekazywali im dane do weryfikacji celem sprawdzenia, czy jest to prowadzone w sposób prawidłowy. To nie jest unikanie kar, bo jeżeli kierowca popełni naruszenie, to nie da się tego uniknąć.

Po przedstawieniu uzupełnionych zarzutów w dniu 23 października 2014 r. oraz w dniu 1 grudnia 2014 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Na rozprawie w dniu 19 czerwca 2015 r. oskarżony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień.

W toku postępowania dowodowego oskarżony składał dodatkowe wyjaśnienia ustosunkowując się do przeprowadzanych dowodów.

Oskarżony **A. P.** słuchany w postępowaniu przygotowawczym w dniu 13 czerwca 2013 r. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Na posiedzeniu Sądu w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztowania w dniu 14 czerwca 2013 r. oskarżony podtrzymał swoje stanowisko, uzupełnił je w zakresie danych o swojej sytuacji osobistej i zdrowotnej.

Po przedstawieniu uzupełnionych zarzutów w dniu 23 października 2014 r. oraz w dniu 1 grudnia 2014 r. oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Na rozprawie w dniu 19 czerwca 2015 r. oskarżony podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko, nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, odmówił składania wyjaśnień.

W toku postępowania dowodowego oskarżony składał szereg dodatkowych wyjaśnień i oświadczeń ustosunkowując się do przeprowadzanych dowodów.

Oskarżona **M. K. (1)** słuchana w postępowaniu przygotowawczym w dniu 13 czerwca 2013 r. przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 228 § 3 k.k. i złożyła nader szczegółowe wyjaśnienia, w których opisała w kontekście przedstawionego zarzutu działania swoje, jak i współoskarżonych.

Oskarżona wyjaśniła, że założyła działalność gospodarczą A. T. Czas, wcześniej nie знаła oskarżonych, byli to znajomi jej ojca. To oni przyjechali z propozycją współpracy do jej ojca, mogło to być w czerwcu lub maju 2012 r. Zaproponowali otwarcie firmy zajmującej się rozliczaniem kierowców i prowadzeniem ewidencji czasu pracy kierowców, oni jako inspektorzy nie mogli tego robić. Oskarżona wyjaśniła okoliczności rozpoczęcia działalności, podając, że opierała się na wskazówkach oskarżonych co do niezbędnego do prowadzenia działalności sprzętu i oprogramowania. Następnym etapem było wyszukiwanie klientów, a tym mieli zająć się współoskarżeni, którzy nawiązywali kontakt w toku prowadzonych czynności służbowych.

Oskarżona opisała następnie, na czym polegała współpraca z oskarżonymi, od początku było powiedziane, że oni zajmą się analizą danych, a ona miała pobierać dane i dokumenty od przedsiębiorców tak, żeby oni nie musieli się pokazywać. Oskarżona przyznała, że nie знаła się na tych przepisach i nie była przekonana do tej działalności, ale oskarżeni ją przekonali. Z góry ustalili, że współpraca będzie odpłatna, że oni będą chcieli wynagrodzenie za swoją pracę, ona miała 20 % zysku, oni po 40 % zysku z każdej obsługiwanej firmy.

Oskarżona podkreśliła, że oni mieli asa w rękawie, bo byli inspektorami, więc te firmy korzystały z ich usług, ale oskarżona nie wiedziała, czy inspektorzy wprost mówili przedsiębiorcom, że za obsługę będą mieli ochronę inspekcji. Oskarżona opisała nawiązanie współpracy z M. U., gdzie oskarżeni sami pojechali. Oskarżona wspomniała o firmie (...), z którą również została podjęta współpraca, a także opisała okoliczności nawiązania współpracy z (...), co do których jednak nie znała szczegółów i opierała się swych domysłach, bo oskarżeni jej nie informowali. Oskarżona stwierdziła, że wie, iż oskarżeni przygotowywali im dokumenty pod planowaną kontrolę, zastrzegła, że nie znała szczegółów, firma przekazała oskarżonym dane dotyczące ewidencji czasu pracy kierowców i oskarżeni tworzyli ewidencję czasu pracy kierowców, gdyż (...) w ogóle tej ewidencji nie miała. Oskarżona dodała, że były też naruszenia kierowców, które zawsze, jak się wyraziła, można opisać, wówczas takie naruszenie przy kontroli mogło zostać anulowane. Oskarżeni przygotowywali dokumentację za okres pół roku. Od wyników kontroli miało zależeć nawiązanie współpracy z (...). Tak powiedział oskarżonej A. P., powiedział też, że tą pracę wykonał gratis, ale w zamian miała być ta współpraca nawiązana. Oskarżona miała udać się do firmy podpisać umowę wynegocjowaną przez jednego bądź drugiego z oskarżonych, jednak oskarżona tam nie dotarła, nie doszło do podpisania umowy.

Odnosząc się do firmy (...) oskarżona dodała, że właścicielka nie była zainteresowana współpracą, jednak gdy dowiedziała się, że będzie kontrola z (...), to od razu chciała nawiązać współpracę, jednak oskarżona nie podpisywała żadnych dokumentów.

Oskarżona odnosiła się też do podejmowania współpracy z innymi przedsiębiorcami.

Oskarżona podkreślała, że nie miała dostępu do programu T., całe rozliczenia robili inspektorzy. Stwierdziła, że zachowania inspektorów polegały głównie na dorabianiu dokumentacji, aby przy kontroli wszystko było w porządku, raczej niczego nie fałszowali, raczej robili wydruki i wskazywali, jak należy taką tarczę z przekroczeniem czasu opisać. Oskarżona zwracała uwagę na motywację przedsiębiorców, którzy nie byli zainteresowani ofertą oskarżonej, jednak gdy zrobił to A., to rozmowa wyglądała inaczej.

Oskarżona wyjaśniła, że nic nie wie o tym, by oskarżeni brali od kierowców na drodze łapówki. Po przekazaniu przez oskarżoną dokumentacji z firm inspektorom oni dokonywali analizy, którą ona oddawała w formie papierowej przedsiębiorcom. Oskarżona przyznała, że za swoje czynności miała 23 % podatku VAT, a dostawała dla siebie 20 %, więc nie osiągnęła przychodu.

Po przedstawieniu uzupełnionego zarzutu w dniu 1 grudnia 2014 r. oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu i odmówiła składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania.

Na rozprawie w dniu 19 czerwca 2015 r. oskarżona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynów, odmówiła składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania. Podtrzymała złożone przez nią uprzednio wyjaśnienia.

Wyjaśnienia oskarżonego M. Ł. należy uznać tylko częściowo za wiarygodne. Analiza wyjaśnień oskarżonego w świetle całokształtu materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że stanowią one przyjętą linię obrony zmierzającą do uniknięcia bądź umniejszenia odpowiedzialności karnej. Trzeba też zauważyć, że oskarżony co do zasady umniejszał wagę i wymowę swego zachowania, z drugiej też strony nie kwestionując niektórych swych zachowań akcentował brak ich bezprawności, czemu w części nie sposób odmówić racji, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia. Przede wszystkim jednak należy zwrócić uwagę na fakt, że wbrew twierdzeniom oskarżonego to on wraz ze współoskarżonym był inicjatorem założenia działalności gospodarczej przez oskarżoną M. K. (1), co samo w sobie nie stanowi czynu zabronionego, jednak stanowi przykład umniejszenia znaczenia zachowania oskarżonego. Oskarżony bagatelizował też fakt wykonywania czynności związanych z zakresem działalności firmy oskarżonej, a wręcz przekonywał, że oskarżona M. K. (1) była wspomagana również przez żonę jego i żonę współoskarżonego. Oskarżony tylko nader ogólnikowo wskazywał na przyjmowanie wynagrodzenia za wykonaną dla oskarżonej pracę, gdy tymczasem z relacji oskarżonej wynikało, że od początku ustalono i respektowano podział dochodów według określonych proporcji dla wszystkich oskarżonych.

Co jednak najistotniejsze w realiach sprawy, oskarżony konsekwentnie podkreślał, że nie ma żadnej możliwości dokonania podrobienia czy zmiany dokumentacji związanej z czasem pracy kierowców, inaczej mówiąc nie było możliwości zatuszowania naruszenia kierowcy w tym zakresie tak, aby uniknąć kary. Stanowisko oskarżonego pozostaje jednak w sprzeczności z ustaleniami stanu faktycznego w sprawie, albowiem w toku postępowania ustalono mechanizm opisywania stwierdzonych naruszeń w celu uniknięcia kary. Mechanizm ten co do zasady pozwala na opisywanie naruszeń, jednak tylko wtedy, gdy opisywanie to jest zgodne ze stanem faktycznym, a kierowca może w ten sposób wyjaśnić przyczyny niezastosowania się do przepisów związanych z czasem pracy. Mechanizm ten wynika z art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego. Nie jest niczym zaskakującym i bezprawnym stosowanie art. 12 rozporządzenia, pod warunkiem że ręczne dopiski kierowców pozostają zgodne ze stanem faktycznym. Rzecz jednak w tym, że oskarżony w swych wyjaśnieniach w ogóle pomijał możliwość jego zastosowania i przekonywał, że jakkolwiek ingerencja w zgromadzonej dokumentacji nie jest w ogóle możliwa i tym samym uniknięcie przyszłej kary w razie kontroli nie jest możliwe. Rzecz w tym właśnie, że z materiału dowodowego wynika, iż w poszczególnych przypadkach przedsiębiorca otrzymywał od oskarżonych

pisemne wskazówki na karteczkach samoprzylepnych co do sposobu wyjaśnienia przekroczenia czasu pracy, co w konsekwencji mogło doprowadzić do uniknięcia kary, jeżeli kierowca na podstawie owych wskazówek opisywał swoje naruszenia. Taka sytuacja została stwierdzona w przypadku przedsiębiorcy J. S., co wynika z zabezpieczonego materiału dowodowego oraz opinii biegłego.

Trzeba też zauważyć, że oskarżony w istocie pominął współpracę i jej finalizację z M. R., podczas gdy z relacji tego świadka i opinii biegłego wynikały okoliczności przemawiające na niekorzyść oskarżonego. Również w odniesieniu do pozostałych zarzutów oskarżony zmierzał do bagatelizowania swego zachowania i przekonywania, że jego zachowanie było zgodne z prawem, jak miało to miejsce w sytuacji związanej z zatrzymaniem pojazdu kierowcy T. F., kiedy również oskarżony wyjaśnił oraz dodał jeszcze na ostatnim terminie rozprawy, że informował o zaistniałej sytuacji bezpośredniego przełożonego, czyli współoskarżonego A. P..

Na podobną ocenę zasługują wyjaśnienia oskarżonego A. P., który początkowo odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania, jednak w toku postępowania ustosunkowywał się do przeprowadzanych dowodów. Należy jednak zauważyć, że stanowisko przezeń prezentowane jest tożsame ze stanowiskiem współoskarżonego i podlega takiej samej ocenie w świetle i w konfrontacji z tymi samymi dowodami. Trzeba dodać, odnosząc się do poszczególnych okoliczności, że oskarżony również próbował przekonać, iż nie ma żadnej możliwości ingerencji w dokumentację dotyczącą ewidencji czasu pracy kierowców, pomijając kwestię możliwości, jaką przewiduje wspomniane wyżej rozporządzenie 561/2006. Oskarżony wyjaśnił, że zapłacił za drewno, które miało być przewiezione przez pojazd jednego z przedsiębiorców, gdy tymczasem zarzutem oskarżenia była „obietnica korzyści majątkowej”, z którą można było się zapoznać na jednym z nagrań rozmów prowadzonych przez oskarżonego, podobnie jak z reakcją oskarżonego na tymże nagraniu.

Wyjaśnienia oskarżonej M. K. (1) zasługują na szczególną uwagę, albowiem oskarżona złożyła je w sposób szczegółowy, opisując chronologicznie zdarzenia, w których brała udział, wskazując na rolę swoją, jak i współoskarżonych. Znamienne jest to, że oskarżona początkowo przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu, w toku późniejszych wyjaśnień, po przedstawieniu zmienionego zarzutu, oskarżona zmieniła stanowisko w tym zakresie, jednak treści swych wyjaśnień nigdy nie odwołała, przeciwnie, po odczytaniu ich na rozprawie podtrzymała je.

Fakt zmiany stanowiska co do kwestii winy nie zmienia oceny i wymowy wyjaśnień oskarżonej co do wszystkich faktów, które były przedmiotem tychże wyjaśnień. Oskarżona z jednej strony opisywała swoją rolę, początki współpracy z oskarżonymi, jak i ich działania, co do których miała jedynie ogólne pojęcie, z tej przyczyny, że nie знаła zagadnień, którymi zajmowali się oskarżeni. Wyjaśnienia oskarżonej wielokrotnie znajdowały oparcie w materiale dowodowym, w zabezpieczonych nagraniach rozmów, a także w opinii biegłego. Brak jest podstaw do tego, by uznać wyjaśnienia oskarżonej za niewiarygodne. Odminną kwestią pozostaje stanowisko oskarżonej co do winy, co jednak podlegało istotnym modyfikacjom w związku z modyfikacją zarzutu przedstawionego pierwotnie i zarzutu przedstawionego akcie oskarżenia, jednak nie ma podstaw do kwestionowania okoliczności, o których oskarżona nader szczegółowo wyjaśniała. Przekonuje też stanowisko oskarżonej, iż nie wiedziała o szeregu zagadnień z uwagi na brak wiedzy specjalistycznej, a fakt ten wynikał zarówno z relacji współoskarżonych, jak i relacji niektórych świadków, którzy dostrzegali brak doświadczenia i wiedzy oskarżonej potrzebnego do prowadzenia tego rodzaju działalności. Z drugiej strony oskarżona wyrażała pewność co do niektórych czynności podejmowanych przez oskarżonych i niektórych zdarzeń, a do formułowania tego rodzaju wypowiedzi przez oskarżoną nie była potrzebna wiedza specjalistyczna. Można wskazać w tym miejscu na obserwacje oskarżonej odnośnie braku dokumentacji w spółce (...), a która miała być dopiero stworzona, jej wiedzę odnośnie uzupełnienia dokumentacji przedsiębiorców, tj. wskazywanie jak należy dane przekroczenie kierowcy opisać, nadto zabezpieczenie danych w komputerze oskarżonej dotyczących przedsiębiorcy J. S. również przemawia na niekorzyść oskarżonej.

Wiarygodność oskarżonej wynika również i z tego, że zaprzeczała ona, by oskarżeni mieli otrzymywać korzyści majątkowe od kierowców na drodze, co pozostaje zgodne z ustaleniami na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego. Można więc wnioskować, że oskarżona nie zmierzała do bezpodstawnego obciążenia współoskarżonych i przerzucenia na nich istotnej części odpowiedzialności, lecz opisywała fakty, zgodnie z tym, co sama zapamiętała.

Trzeba przecież zgodzić się, że oskarżona nie dysponowała wówczas wiedzą uprawniającą do samodzielnego prowadzenia działalności przez siebie wybranej, taką wiedzą dysponowali oskarżeni.

Na marginesie można zresztą zauważyć, że w końcowej części wyjaśnień oskarżona wskazywała na sposób obrony oskarżonych, którzy z jednej strony zapewniali ją, że nie ma powodu, by się martwić, że jak to się wyda, to oni będą mieli nieprzyjemności, a nie ona, zaś gdyby ktoś ją pytał, czy ich zna, to ma powiedzieć, że nie zna, że z nimi nie współpracuje, tylko z ich żonami (k. 120). Ta linia obrony została użyta przez oskarżonego M. Ł. na posiedzeniu w przedmiocie tymczasowego aresztowania, gdy oskarżony przekonywał, że również żony obu oskarżonych były zaangażowane w pomoc dla M. K. (1), zaś ta linia obrony oskarżonego w połączeniu z przekonywaniem o tym, że to M. K. (1) miałyby być inicjatorką tej działalności, pozostaje całkowicie nieprzekonująca.

Pozostały materiał dowodowy należy podzielić na grupy, z których pierwsza obejmuje osobowe źródła dowodowe w postaci przedsiębiorców i ich pracowników, w tym kierowców bądź pracowników odpowiedzialnych za szeroko pojęte sprawy kadrowe; druga grupa obejmuje pracowników ówczesnych bądź także obecnych (...); trzecia grupa obejmuje pozostałe osoby, których zeznania mają niewielkie bądź znikome znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, wreszcie pozostałe dowody, w tym zabezpieczone dokumenty i dowody rzeczowe, nagrania, opinię biegłego.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę na zeznania świadków pierwszej grupy, najliczniejszej, tj. świadków M. R., P. R., J. B. (1), T. F., M. L., P. S., M. F., P. K., S. G., J. S., J. M., J. K., E. P., Z. S., T. W., R. B., M. U., A. D., B. K., K. W., W. M., B. B., A. K., K. S. (1), A. S. (2), J. B. (2), D. P., G. J., R. Z. (2), A. W. (1), E. K., M. K. (2), W. N., D. W., J. H. (1), I. M., P. W., M. C. (2), D. K..

Z zeznań świadków M. R. i P. R. wynikają wprost okoliczności świadczące o charakterze podejmowanych przez oskarżonych czynności, zachowań świadków. Świadczenie ci opisali w swych pierwszych zeznaniach w sposób spójny i konsekwentny te wszystkie okoliczności, obciążając oskarżonych M. Ł. i A. P.. Z zeznań świadków wynika wprost, jakie kary miały grozić za stwierdzone naruszenia, wynika też, jakie czynności zostały podjęte w celu obniżenia przyszłych kar. Nie ma podstaw do kwestionowania tych zeznań świadków, skoro świadkowie ci nie pozostają w konflikcie z oskarżonymi, nie istnieje też żaden inny racjonalny powód, by odmówić zeznaniom świadków przymiotu wiarygodności.

Trzeba odnotować w tym miejscu, że zeznania tychże świadków złożone na rozprawie różnią się rozłożeniem akcentów i umniejszają one rolę oskarżonych, pomijana jest też kwestia korzyści majątkowych, osobistych, świadkowie usiłowali przekonać, że zostali źle zrozumiani bądź ich wypowiedzi zostały źle zaprotokołowane, to jednak co do zasadniczych kwestii świadkowie nie byli w stanie im zaprzeczyć, a jedynie usiłowali nadać swym słowom inny sens, co jednak okazało się nieprzekonujące.

Tego rodzaju relację świadka M. R. należy traktować z ostrożnością, zwłaszcza że świadkowie nie byli przekonujący co do tego, jak w istocie miało wyglądać przesłuchanie w postępowaniu przygotowawczym. Z jednej strony miało ono być niezgodne z procedurą karną, a osoba przesłuchująca miała w zasadzie sama formułować do protokołu określone wypowiedzi świadków nie zważając na prawdziwe wypowiedzi świadków, z drugiej strony świadek M. R. przyznała na rozprawie, że jak czytała, to stwierdziła, że wszystko jest ok (k. 2010), a jak się okazało, nie widziała też powodu, by składać jakiegokolwiek skargi na sposób przesłuchania, co ma swoją wymowę i znaczenie dla oceny wiarygodności pierwszych złożonych przez świadka zeznań.

Również świadek P. R. przyznał na rozprawie, że wcześniejsze zeznania składane były „pod presją” (k. 2013) i nie podtrzymał wszystkiego, jednak w istocie okazało się, że chodzi o pewne ocenne sformułowania, którym świadek usiłował nadać znaczenie inne, aniżeli powszechnie przyjęte. Znamienne jest natomiast, że świadek nie pamiętał tego, czy oskarżony A. P. miał stwierdzić naruszenia skutkujące możliwością nałożenia kary ok. 16.000 złotych, podczas gdy ta kwestia należała do istoty sprawy w świetle przyszłej kontroli, o tym też była mowa we wcześniejszych zeznaniach świadka.

Należy więc stwierdzić, że zeznania świadków na rozprawie winny być w części traktowane z dużą ostrożnością, okazały się one nieprzekonujące w świetle przedstawionych przez świadków powodów ich zmiany.

Zeznania świadków T. F., M. F., M. L. i M. C. (2) dotyczyły współpracy przedsiębiorstwa (...) i związanej z tym kontroli drogowej pojazdu kierowanego przez kierowcę M. L.. Zeznania świadków przyczyniły się do wyjaśnienia okoliczności sprawy i odtworzenia stanu faktycznego. I jakkolwiek na rozprawie świadkowie zasłaniaли się niepamięcią i brakiem pewności co do przebiegu kontroli na drodze, to jednak nie ma podstaw do podważenia wersji prezentowanych w postępowaniu przygotowawczym. Znamienne też jest, że świadkowie bagatelizowali okoliczności związane z ewentualnym przyszłym podjęciem współpracy, mając świadomość, że było to coś nagannego, jednocześnie w sposób otwarty opisywali okoliczności kontroli na drodze. Widać więc, że zeznania świadków dostosowane były do okoliczności, tak aby umniejszyć swą ewentualną odpowiedzialność, którą, jak wynika z treści zeznań na rozprawie, grożono im podczas przesłuchań w postępowaniu przygotowawczym. O swoistym wycuciu świadków co do zachowań zgodnych z prawem świadczy następująca wypowiedź świadka M. F., który na rozprawie „na 100 %” podtrzymał pierwsze zeznania, w których opisał między innymi przebieg kontroli na drodze (k. 2035v), a jednocześnie co do drugich miano mu grozić pozbawieniem wolności, o ile nie złoży zeznań określonej treści, jednak również ten świadek nie złożył ani wówczas, ani później, jakiegokolwiek skargi na sposób przesłuchania.

Świadek M. L. (kierowca zatrzymanego pojazdu) wypowiadał się w istocie wyłącznie na okoliczność przebiegu kontroli na drodze, a jego zeznania pozostają spójne z relacjami pozostałych świadków w tym zakresie. Wprawdzie świadek na rozprawie nie pamiętał szczegółów zatrzymania i kontroli na drodze, to jednak zasadnicze kwestie utkwily mu w pamięci, nadto świadek nie miał wątpliwości i podtrzymał odczytane zeznania stwierdzając, że wtedy lepiej pamiętał. Brak jest więc podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka.

Zeznania świadka M. C. (2) mają niewielkie znaczenie dla ustalenia stanu faktycznego w zakresie omawianej kontroli. Wprawdzie świadek ten był naocznym świadkiem zdarzenia, jednak nie poświęcił mu zbyt wiele uwagi i w konsekwencji nie pamiętał szczegółów. zeznania te nie są jednak sprzeczne z zeznaniami kierowcy M. L.. Nie ma powodu, by zeznania tego świadka kwestionować.

Zeznania świadka J. S. zdają się potwierdzać ustalone w stanie faktycznym okoliczności, przy czym ponownie należy rozróżnić wersję zeznań złożonych w postępowaniu przygotowawczym, kiedy to świadek otwarcie zeznawał o nawiązaniu współpracy z oskarżonymi, a także o tym, że wzięli oni od niego dokumentację w celu dokonania analizy i wykonania rozliczenia czasu pracy kierowców pod kątem wykazania ewentualnych naruszeń, aby podczas kontroli świadek mógł uniknąć nałożenia kar za ewentualne naruszenia (k. 514). Co więcej, inspektorzy pokazali świadkowi przygotowane przez nich rozliczenia wraz z zestawieniem naruszeń oraz grożącej za to kary, instruowali oni świadka, w jaki sposób opisać wykazane naruszenie, aby uniknąć kary (k. 515).

Trudno o bardziej czytelny przykład właściwego charakteru współpracy świadka z oskarżonymi, nie budzi też wątpliwości, mimo późniejszych zeznań świadka złożonych na rozprawie, że chodziło o już stwierdzone naruszenia, a nie o ewentualne przyszłe naruszenia, co wynika z całego wywodu świadka, zaprezentowanego wyżej, i jego logiki. Zresztą świadek w istocie podtrzymał na rozprawie swe wcześniejsze zeznania, mimo tego, że usiłował nadać im częściowo odmienne znaczenie.

Trzeba też podkreślić, że w przypadku współpracy oskarżonych ze świadkiem szczególnego znaczenia nabiera opinia biegłego, wedle którego właśnie w tym przypadku świadek otrzymywał pisemne wskazówki na małych kartkach, które zresztą zabezpieczone zostały do niniejszej sprawy wśród dowodów rzeczowych.

Zeznania świadków S. G., P. S., P. K. dotyczą sytuacji związanej ze spółką (...), a ich zeznania są na tyle ogólne, że tylko w części mogą przyczynić się do odtworzenia stanu faktycznego, a istotną pomocą w tym zakresie jest analiza zabezpieczonych dokumentów dokonana przez biegłego. Można jednakże wysnuć pewne wnioski istotne dla sprawy, a mianowicie to z zeznań tychże świadków wynika, że oskarżony M. Ł. pojawił się w siedzibie spółki krótko po nadesłaniu zawiadomienia dla spółki o zamiarze przeprowadzenia kontroli przez (...), sugerując, iż spółka

posiada nieporządek w dokumentacji, co mogło grozić karą nawet do 30.000 złotych oraz sugerując możliwość podjęcia współpracy, która pozwoliłaby usunąć część nieprawidłowości przed kontrolą. Również i ci świadkowie na rozprawie zmięli do częściowo odmiennego przedstawienia okoliczności, o których wcześniej zeznawali, co jednak zasadniczo podtrzymywali dotychczas złożone zeznania. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że spółka współpracuje obecnie z oskarżonymi, którzy wszak prowadzą własną działalność właśnie w zakresie ewidencji i rozliczania czasu pracy kierowców. Jakkolwiek zasadniczo nie ma podstaw do kwestionowania zeznań świadków, to jednak zasadniczo podstawą ustaleń stanu faktycznego pozostają wnioski opinii biegłego, również dlatego, że świadkowie ci nie legitymowali się wiedzą specjalistyczną dotyczącą zagadnień istotnych dla sprawy.

Zeznania świadków J. B. (1), J. M., J. K., E. P., Z. S., T. W., R. B., M. U., A. D., B. K., K. W., W. M., B. B., A. K., K. S. (1), A. S. (2), J. B. (2), D. P., G. J., R. Z. (2), A. W. (1), E. K., M. K. (2), W. N., D. W., J. H. (1), I. M., P. W., M. C. (2), D. K. dotyczą kontaktów poszczególnych przedsiębiorców z oskarżonymi, przy czym z relacji świadków wynika bądź podjęcie współpracy i rozliczanie czasu pracy kierowców, bądź brak jest informacji o takiej współpracy. Brak jednakże informacji, by w toku współpracy dochodziło do ingerencji w treść dokumentacji związanej z czasem pracy kierowców w celu uniknięcia ewentualnych przyszłych kar, takich dowodów nie zawiera też opinia biegłego.

Brak jest podstaw do kwestionowania zeznań wskazanych wyżej świadków, tym bardziej, że ich relacje znalazły potwierdzenie we wnioskach opinii biegłego.

Do drugiej grupy świadków należy zaliczyć A. O., K. S. (2), J. C., G. K.. Świadkowie ci mieli przedstawić okoliczności związane z pracą oskarżonych A. P. i M. Ł., a także specyfikę działalności (...). Zeznania te nie mają decydującego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż z jednej strony odnoszą się do zwyczaju panującego w (...), z drugiej strony wiedza świadków ma charakter ogólny i nie można na podstawie zeznań dokonywać ustaleń stanu faktycznego z pewnością wykluczającą inne możliwości. Jakkolwiek więc zasadniczo brak jest podstaw do podważania wiarygodności świadków, to jednak tylko w części mogą one być przydatne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Zeznania świadków W. P., A. C., M. P., K. S. (3), W. K., A. W. (2), J. G., K. S. (4), M. C. (1), J. D., J. H. (2), G. C. i M. M. (1) nie wniosły dla wyjaśnienia sprawy istotnych okoliczności.

Pozostały materiał dowodowy poza opinią biegłego, nie był kwestionowany przez strony, także Sąd z urzędu nie znalazł podstaw, by podważać jego wiarygodność. Także dowód w postaci podsłuchów rozmów telefonicznych nie był kwestionowany przez strony, nie budził także wątpliwości co do jego autentyczności.

Nie ma podstaw do podważania wiarygodności opinii z zakresu kontroli czasu pracy kierowców zawodowych J. O.. Sporządzona opinia odpowiada na postawione pytania, jest ona pełna, logiczna i nie zawiera sprzeczności, została także wyczerpująco uzupełniona na rozprawie. Nie może też być wątpliwości co do wiedzy i doświadczenia zawodowego biegłego.

Nie można podważać wiarygodności biegłego tylko dlatego, że biegły prowadzi również działalność gospodarczą zbieżną z działalnością oskarżonych. Jest oczywiste, że biegły poza pracą ściśle na zlecenie organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości wykonuje pracę zarobkową, i to z zakresu czasu pracy kierowców. Nie można jednak tylko z tego powodu stawiać zarzutu braku bezstronności i domniemywać, że biegły miałby świadomie bezpodstawnie obciążać oskarżonych, by wyeliminować bądź osłabić ich pozycję na rynku. Trzeba podkreślić, że oskarżeni nie są zatrudnieni obecnie w (...), prowadzą własną działalność gospodarczą, a rozstrzygnięcie w tej sprawie zdaje się pozostawać bez znaczenia dla ich zatrudnienia i pozycji rynkowej. Nie może też być niczym zaskakującym, że biegły z określonej dziedziny jednocześnie pracuje zarobkowo wykorzystując swoją wiedzę i doświadczenie właśnie z tej dziedziny, a odmienne rozumowanie prowadziłyby do absurdalnych wniosków i doprowadziłyby do praktycznego uniemożliwienia zasięgnięcia opinii biegłego określonej specjalności.

Biegły wypowiedział się nader szczegółowo zarówno w opinii pisemnej, uzupełniającej ustnej i kolejnej pisemnej, a jest oczywiste, że tylko opinia zawierająca wnioski korzystne dla oskarżonych zostałyby przez nich zaakceptowane.

Nie może w związku z tym dziwić składanie kolejnych zastrzeżeń i polemizowanie z biegłym. Zbędne jest powielanie treści i wniosków opinii.

Zebrany materiał dowodowy i jego wymowa przemawiają za przyjęciem, że oskarżeni wypełnili swoim zachowaniem, w sposób zawiniony, znamiona występku:

M. Ł.:

- z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w sposób opisany w punkcie I wyroku;

- z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w sposób opisany w punkcie II wyroku;

A. P.:

- ciągu przestępstw z art. 228 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w sposób opisany w punkcie IV wyroku;

- z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w sposób opisany w punkcie VI wyroku;

M. K. (1):

- z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w sposób opisany w punkcie IX wyroku.

Oskarżeni M. Ł. i A. P. korzystali, zgodnie z art. 79 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym, podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, korzystali z ochrony przewidzianej w kodeksie karnym dla funkcjonariuszy publicznych, ze wszystkimi tego konsekwencjami. Nadto, zgodnie z art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 o transporcie drogowym, do pracowników Inspekcji, zatrudnionych na stanowiskach urzędniczych, w tym inspektorów, stosuje się, z jednym wyjątkiem, przepisy ustawy z dnia 21 listopada 2008 r. o służbie cywilnej. To oznacza obowiązek zachowania się zgodnie z zasadami służby cywilnej i etyką korpusu służby cywilnej, uregulowanych z Zarządzeniem nr 70 Prezesa Rady Ministrów z dnia 6 października 2011 r. w sprawie wytycznych w zakresie przestrzegania zasad służby cywilnej oraz w sprawie zasad etyki korpusu służby cywilnej. Do zasad tych zaliczamy między innymi zasadę bezinteresowności, nieprzyjmowania żadnych korzyści od osób zaangażowanych w prowadzone sprawy, rezygnacja z dodatkowego zatrudnienia lub zajęcia zarobkowego, jeżeli może mieć ono negatywny wpływ na prowadzone sprawy w ramach obowiązków służbowych, obowiązek chronienia tajemnicy ustawowo chronionej. Nie każde zatem zachowanie oskarżonych zarzucane w akcie oskarżenia może być traktowane jako przestępstwo, a część zachowań należy traktować jako czyny ścigane wyłącznie w postępowaniu dyscyplinarnym zagrożone odpowiedzialnością służbową.

Konstrukcja przepisu art. 231 k.k. pozwala na stwierdzenie, że przedmiotem ochrony jest „jakiegokolwiek dobro prawne, bez względu na to, czy należy ono do sfery prywatnej czy sfery publicznej (O. Górniok (w:) Kodeks karny..., red. A. Wąsek, s. 85). Niezależnie od tego bezpośrednio chronionym dobrem jest prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowej i samorządu terytorialnego i związany z tym autorytet władzy publicznej (A. Zoll (w:) Kodeks karny..., red. A. Zoll, s. 776). Przestępstwo z art. 231 należy przy tym do tzw. przestępstw chroniących działalność instytucji przed zamachami od ‘wewnątrz’” (A. Zoll, w: Kodeks karny. Część szczególna. Tom II, 2012, teza 2 do art. 231).

„Niedopełnienie obowiązków obejmuje zarówno zaniechanie podjęcia nałożonego na funkcjonariusza publicznego obowiązku, jak i niewłaściwe jego wykonanie. Pomocne może być w tym zakresie odwołanie się do wzorca normatywnego ‘dobrego funkcjonariusza publicznego’ doprecyzowywanego w zależności od konkretnego przypadku jako wzorzec ‘dobrego policjanta’, ‘dobrego posła’ itp. Przekroczenie uprawnień wymaga wykazania, że podjęte przez sprawcę zachowanie nie wchodziło w zakres jego kompetencji, ale równocześnie także wskazania na powiązanie formalne lub merytoryczne z tymi kompetencjami. Jak podnosi się w doktrynie: ‘ewentualne przekroczenie uprawnień może zachodzić tylko w dziedzinie tej działalności służbowej i obejmować tylko te czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób lub dóbr, w stosunku do których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny’ (O. Górniok (w:) Kodeks karny..., red. A. Wąsek, s. 89). Przekroczenie uprawnień może także polegać na podjęciu

działania wprawdzie w ramach kompetencji, lecz niezgodnie z prawnymi warunkami podjętej przez funkcjonariusza publicznego czynności (zob. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 5 września 2002 r., II AKa 74/02, OSA 2003, z. 9, poz. 93; wyrok SN z dnia 28 listopada 2006 r., III KK 152/06, OSNKW 2007, nr 2, poz. 15)” (tak A. Zoll, ibidem, tezy 9 i 10 do art. 231).

Z powyższego wynika, że praca wykonywana przez oskarżonych poza obowiązkami wynikającymi z pełnienia funkcji i bez wykazanego związku ze sprawowaną funkcją nie może być traktowana jako zaniechanie podjęcia obowiązku, jak i niewłaściwe jego wykonanie (niedopełnienie obowiązków). Podjęte zachowania nie wchodziły w zakres kompetencji oskarżonych, brak jest też powiązań formalnych bądź merytorycznych z przyznanymi oskarżonym kompetencjami (poza wiedzą specjalistyczną), zaś aby doszło do przekroczenia uprawnień, konieczne jest też stwierdzenie, że przekroczenie uprawnień może zachodzić tylko w dziedzinie służbowej i dotyczyć tylko czynności, które mają charakter służbowy i dotyczą osób, wobec których sprawca występuje jako funkcjonariusz publiczny. Należy pominąć wskazaną wyżej kwestię działania w ramach kompetencji, ale niezgodnie z warunkami podjętej czynności, skoro owa dodatkowa praca nie była wykonywana na podstawie przyznaných kompetencji.

Jedynym zatem łącznikiem między możliwym przekroczeniem uprawnień jest merytoryczne powiązanie z kompetencjami, jednak powiązanie to związane jest wyłącznie poprzez wiedzę fachową, jaką dysponowali oskarżeni, co jednak nie wystarczy dla stwierdzenia, że do przekroczenia uprawnień doszło. Jeżeli oskarżeni byli funkcjonariuszami publicznymi i w związku z tym posiadali określone kompetencje o charakterze władczym wobec określonej kategorii osób, to sam fakt posiadania tych kompetencji w sytuacji prywatnego wykonywania pracy na rzecz tych osób nie oznacza działania w ramach kompetencji, a zatem przekroczenia uprawnień. Kwestia oczekiwań przedsiębiorców wobec oskarżonych w związku z podjęciem współpracy należy do sfery pozostającej po stronie tych osób, a nie oskarżonych, wobec braku przekonujących dowodów wykorzystywania swych uprawnień do działań stanowiących przekroczenie uprawnień bądź niedopełnienie obowiązków.

Słusznie Prokurator w uzasadnieniu aktu oskarżenia zauważył, że § 2 art. 231 k.k. odnosi się do znamienia działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, jednak sam fakt wykonywania dodatkowej pracy zarobkowej przez oskarżonych wobec braku dowodów, co podkreślano wyżej, na bezprawne działania, nie oznacza działania na szkodę tegoż interesu.

Dodatkowa praca oskarżonych, nawet z chęci zysku, co uwypuklał Prokurator, powinna być oceniana w kategoriach ewentualnego przewinienia służbowego, dyscyplinarnego, jako dodatkowe zatrudnienie, podobnie jak dodatkowe zatrudnienie w postaci szkoleń, co jednak zasługuje na nieco odmienną ocenę, choć również w tych samych kategoriach.

W przeciwieństwie zatem do tych sytuacji pozostałe działania oskarżonych zmierzające do pomocy przedsiębiorcom w uniknięciu bądź zmniejszeniu kary uznać należy za przekroczenie uprawnień i niedopełnienie obowiązków dokonane w sposób opisany w wyroku. Tego rodzaju działania wypełniają definicję czynu określonego w art. 231 § 2 k.k., podobnie jak przyjęcie korzyści majątkowej, osobistej lub jej obietnicy w związku z pełnieniem funkcji publicznej.

Przyjęcie sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanych i przypisanych im czynów wynika z analizy materiału dowodowego. Należy odwołać się do materiału dowodowego w postaci zeznań świadków, wyjaśnień oskarżonej M. K. (1), dowodów rzeczowych w postaci zabezpieczonej do sprawy dokumentacji związanej z ewidencją czasu pracy kierowców, wreszcie, co nie najmniej ważne, opinii biegłego, który wskazał, odpowiadając na szczegółowe pytania, w jakich sytuacjach doszło do nie tylko do współpracy oskarżonych z poszczególnymi przedsiębiorcami, ale też kiedy doszło do modyfikacji naruszeń czasu pracy kierowców, a nawet tworzenia ewidencji czasu pracy kierowców tam, gdzie w ogóle jej nie było, nadto z materiału dowodowego wynika też, w jakich sytuacjach współpraca ta obejmowała oskarżoną M. K. (1) na zasadzie konstrukcji zjawiskowej formy przestępstwa, jaką stanowi pomocnictwo.

W przypadku związanym z działalnością prowadzoną przez P. R. (punkt IV lit. a wyroku) na podstawie zeznań tego świadka, analizy nagrań rozmów telefonicznych i opinii biegłego można ustalić, że doszło do realizacji znamion występku z art. 228 § 3 k.k. przez oskarżonego A. P.. Należy podkreślić, że przedmiotem czynu nie była korzyść

majątkowa w postaci drewna, lecz jej obietnica, a treść rozmowy telefonicznej nie pozostawia wątpliwości co do okoliczności czynu, zaś obracanie rozmowy w żart i umniejszanie jej znaczenia ocenić należy wyłącznie jako przyjęta przez oskarżonego linię obrony.

W zakresie czynu opisanego w punkcie IV lit. b i c oraz w punkcie I wyroku z opinii biegłego i zeznań świadków wynikają okoliczności popełnienia czynów, przy czym chodzi o modyfikację historii naruszeń, brak zaświadczeń kierowcy zawodowego. Kwestia obniżenia przewidywanej w wyniku kontroli kary wynika wprost z relacji świadka M. R., której oskarżony A. P. jako prowadzący sprawę przekazał oszacowanie wysokości kary przewidywanej i obniżonej na skutek podjętych działań. Rola oskarżonego M. Ł. wynika z faktu, że uczestniczył on jako funkcjonariusz (...) w kontroli przedsiębiorstwa.

W zakresie czynu przypisanego w punkcie II lit. a oraz w punkcie VI lit. a wyroku z opinii biegłego, wyjaśnień oskarżonej M. K. (1), zeznań świadków związanych ze spółką (...) wynika, jak doszło do nawiązania współpracy, że doszło do tworzenia ewidencji czasu pracy kierowców, tworzenia fikcyjnych opisów, co w konsekwencji nie pozostało bez wpływu na wysokość przewidywanej kary w wyniku kontroli. Jakkolwiek z materiałów przekazanych przez (...) w (...) nie wynika, by oskarżeni powzięli informację o wyznaczeniu ich właśnie do kontroli spółki (...), to jednak przedstawiciele spółki informację o kontroli uzyskali około miesiąc przed kontrolą, a okoliczność ta, jak wynika z treści zabezpieczonych nagrań rozmów między oskarżonymi, nie pozostała bez wpływu na rozwój zdarzeń. Oskarżony M. Ł. w rozmowie ze współoskarżonym w dniu 19 kwietnia 2013 r. (k. 716-717) wprost powoływał się na datę kontroli w spółce (...) (która miała mieć miejsce w dniu 8 maja 2013 r.). Kwestia powiązania wydruków z programem użytym przez oskarżonych wynika z tego, że karty pracy pracowników posiadają oznaczenie licencji programu zakupionego w ramach rozpoczęcia działalności przez oskarżoną M. K. (1).

W zakresie czynu przypisanego w punkcie II lit. b wyroku okoliczności jego popełnienia wynikają tak z opinii biegłego, jak i zeznań świadków. Za faktem popełnienia czynu przemawia zaniechanie sporządzenia protokołu z przeprowadzonej kontroli, do czego oskarżony był obowiązany zgodnie z art. 74 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym oraz § 3 ówczesnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2009 r. w sprawie kontroli przewozu drogowego.

W zakresie czynu przypisanego oskarżonym w punkcie II lit. c wyroku oraz w punkcie VI lit. b wyroku z opinii biegłego oraz zeznań świadka wynika, na czym polegało działanie oskarżonych, a nadto z zabezpieczonych dowodów rzeczowych wynika sposób przygotowywania wskazówek dla świadka tak, aby opisać naruszenie w celu uniknięcia kary. Przykładowe zapisy owych instrukcji zostały przytoczone w opinii biegłego.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonej M. K. (1) dowodem na popełnienie przypisanego jej czynu jest wskazany wyżej materiał dowodowy, odnoszący się do czynów oskarżonych. Trzeba też podkreślić, że w znacznej mierze podstawą ustaleń faktycznych są wyjaśnienia samej oskarżonej, która nader szczegółowo opisała współpracę z oskarżonymi, opinia biegłego, a także dowody obiektywne w postaci oznaczeń licencji programu zakupionego przez oskarżoną, a użytowanego przez oskarżonych, a także dane dotyczące kierowców w komputerze oskarżonej. Nie budzi wątpliwości wiedza oskarżonej M. K. (1) co do tego, że oskarżeni nie tylko rozliczali czas pracy kierowców, ale też dokonywali ingerencji w dokumentację w celu uniknięcia kar dla przedsiębiorców, o czym świadczy choćby twierdzenie samej oskarżonej, która wyjaśniła, że oskarżeni mieli wręcz tworzyć ewidencję czasu pracy kierowców dla spółki (...), gdyż spółka takowej nie miała. Odwołując się również do treści wyjaśnień oskarżonej należy przypomnieć wyjaśnienia oskarżonej, w których stwierdziła między innymi, że „panowie tworzyli ewidencję czasu pracy kierowców, gdyż P. w ogóle tej ewidencji nie miała”, opisywała także mechanizm jej tworzenia, wiedziała, że w przypadku opisanego naruszenia może ono być przy kontroli anulowane (k. 118-119) Odnośnie drugiego przypisanego oskarżonej przypadku ułatwiania oskarżonym działania należy podkreślić, że w komputerze oskarżonej ujawnione zostały dane kierowców zatrudnionych przez J. S., a zatem mimo niezawarcia umowy określone czynności były wykonywane przy pomocy i dzięki pomocy oskarżonej M. K. (1). Należy nadto podkreślić, że oskarżona M. K. (1) ułatwiła oskarżonym popełnienie przypisanych im czynów poprzez samo założenie i prowadzenie działalności, która służyć miała celom zaplanowanym przez oskarżonych. Brak jest dowodów, by oskarżona uczestniczyła w działaniach polegających na

bezprawnej ingerencji w ewidencję czasu pracy, zresztą jest jasne, że oskarżona takiej specjalistycznej wiedzy nie posiadała, a zatem jej pomoc oskarżonym należy określić jako pomoc o charakterze technicznym. Należy jednak zauważyć, że podjęcie tego rodzaju działań przez oskarżoną było wystarczające dla przyjęcia jej sprawstwa, albowiem „dla odpowiedzialności za pomocnictwo konieczne jest wywołanie przez zachowanie pomocnika rezultatu w postaci zmiany sytuacyjnej, przejawiającej się stworzeniem warunków, w których popełnienie czynu zabronionego przez inną osobę będzie łatwiejsze niż w sytuacji, gdyby pomocnik nie zrealizował swojego zachowania. Innymi słowy, podstawą odpowiedzialności za pomocnictwo mogą być tylko takie zachowania, które ‘obiektywnie rzecz biorąc ułatwiają popełnienie czynu zabronionego przez bezpośredniego wykonawcę’ (wyrok SA w Lublinie z dnia 28 grudnia 2000 r., II Aka 250/00; A. Marek, Komentarz..., s. 55). Oznacza to, że skutkiem pomocnictwa, od wystąpienia którego uzależniona jest odpowiedzialność karna, jest wywołanie stanu ułatwiającego popełnienie czynu przez bezpośredniego wykonawcę (odmiennie SN, stwierdzając, że: ‘Dla odpowiedzialności pomocnika nie ma znaczenia okoliczność, czy jego zachowanie rzeczywiście ułatwiło innej osobie popełnienie przestępstwa, a ważne jest, że według jego zamiaru miało to ułatwić’ - wyrok z dnia 8 września 1972 r., Rw 811/72, LEX nr 21514). Na gruncie kodeksu karnego z 1997 r. SN przyjął, że rzeczywiste ułatwienie stanowi warunek odpowiedzialności za pomocnictwo, i wskazał, iż ‘pomocnictwo zawęża rolę w przestępstwie, przyjmując że działanie polega na ułatwianiu popełnienia czynu zabronionego’ (wyrok SN z dnia 5 marca 2002 r., II KKN 77/00, LEX nr 51808; por. też A. Marek, Komentarz..., s. 55)” (A. Zoll, w: Kodeks karny. Część ogólna. Tom I, część I, 2016, teza 183 do art. 18). Taka sytuacja zaistniała w niniejszej sprawie, skoro oskarżona swoim działaniem wywołała stan ułatwiający popełnienie czynu przez bezpośrednich wykonawców.

Mechanizm działania oskarżonych w związku z opisywaniem naruszeń czasu pracy kierowców wynikał ze specyfiki ewidencji pracy kierowców i możliwości dopuszczalnego opisanego naruszenia. Szczegóły określał art. 12 rozporządzenia 561/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie harmonizacji niektórych przepisów socjalnych odnoszących się do transportu drogowego.

Przepis ten stanowi, że „pod warunkiem, że nie zagraża to bezpieczeństwu drogowemu oraz umożliwia osiągnięcie przez pojazd odpowiedniego miejsca postoju, kierowca może odstąpić od przepisów art. 6-9 w zakresie niezbędnym dla zapewnienia bezpieczeństwa osób, pojazdu lub ładunku. Kierowca wskazuje powody takiego odstępstwa odręcznie na wykresówce urządzenia rejestrującego lub na wydruku z urządzenia rejestrującego, albo na planie pracy najpóźniej po przybyciu do miejsca pozwalającego na postój”.

Analiza przepisu art. 12 wskazuje na możliwe pola do nadużyć, które zaistniały w niniejszej sprawie. Mechanizm ten pozwalał na opisywanie naruszeń, jednak tylko wtedy, gdy opisywanie ich następowało w zgodzie ze stanem faktycznym, a kierowca miał możliwość wyjaśnić w ten sposób przyczyny niezastosowania się do przepisów związanych z czasem pracy. Nie jest bezprawne stosowanie art. 12 rozporządzenia, pod warunkiem, że ręczne dopiski kierowców pozostają zgodne ze stanem faktycznym, tymczasem ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, że przedsiębiorcy byli instruowani przez oskarżonych, którzy przekazywali fikcyjne opisy wyjaśnienia poszczególnych naruszeń; instruowano przedsiębiorców, by wykonywano codziennie wydruk, co przecież miało uprawdopodobnić sporządzenie odręcznego zapisku przez kierowcę „najpóźniej po przybyciu” na postój. Okoliczność ta wynika z wypowiedzi oskarżonego A. P. w zabezpieczonych nagraniach, na co zwrócił uwagę także biegły (k. 1516). Kwestia wydruku z innego dnia niż data naruszenia została rozwiązana w ten sposób, że wyjaśniano brak właściwego wydruku jego wyblaknięciem, zaś jedną z przyczyn przekroczenia czasu pracy było poszukiwanie miejsca postojowego, stanie w korku itp. Z kolei o działaniu oskarżonych wspólnie i w porozumieniu świadczą choćby wyjaśnienia oskarżonej M. K. (1), ale też zabezpieczone nagrania rozmów między oskarżonymi. Należy podkreślić, że istotą czynu nie było szkolenie w zakresie eliminacji przyszłych naruszeń, lecz bezprawne wykorzystanie art. 12 rozporządzenia w celu wyjaśnienia i opisanie już istniejących naruszeń tak, aby uniknąć przyszłej kary.

Przypisując oskarżonym popełnienie czynów opisanych w wyroku dokonano eliminacji pewnych zachowań z opisów tychże czynów. Podstawą takiego rozstrzygnięcia był brak dowodów na poparcie tezy, że również u wszystkich pozostałych przedsiębiorców doszło do bezprawnej ingerencji oskarżonych w ewidencję czasu pracy kierowców przez instruowanie o możliwości fikcyjnego opisów dla wyjaśnienia istniejących naruszeń czasu pracy kierowców. Niewątpliwie, jak wynika z materiału dowodowego, oskarżeni M. Ł. i A. P. wykonywali przy pomocy oskarżonej M.

K. (1) prace na rzecz pozostałych przedsiębiorców wymienionych w akcie oskarżenia, polegającą na rozliczeniu czasu prac kierowców, a także otrzymywali wynagrodzenie w sposób i w proporcjach opisanych przez oskarżoną M. K. (1).

Należy jednak zaznaczyć, że brak jest dowodów, nie znalazł ich także biegły, który przeanalizował zgromadzoną dokumentację dotyczącą ewidencji czasu pracy kierowców, że wykonując tego rodzaju pracę dokonywali oni ingerencji w ewidencję tak, aby przedsiębiorcy uniknęli kary za stwierdzone naruszenia. Rzeczywiście, przedsiębiorcy godzili się na podjęcie współpracy spodziewając się w dużej mierze tego, że mogą być inaczej traktowani przez (...) w przypadku kontroli czy to na drodze, czy to w siedzibie przedsiębiorstwa, jednak okoliczność ta, jako leżąca po stronie przedsiębiorców, przy braku dowodów, nie może stanowić okoliczności przemawiającej za tym, że doszło do realizacji znamion występku z art. 228 § 3 k.k. lub art. 231 § 1 lub 2 k.k. W istocie, do nawiązania współpracy nigdy by nie doszło, gdyby oskarżeni nie pełnili określonej funkcji. Niemniej jednak sam fakt wykonywania rozliczenia czasu pracy kierowców przez oskarżonych, co było wykonywane poza ich czasem pracy, poza ich obowiązkami służbowymi, w sytuacji, gdy brak jest dowodów na to, że praca ta wpływała na odmienne traktowanie przez (...) tych przedsiębiorców, bądź że oskarżeni tego rodzaju obietnice składali, nie może oznaczać przekroczenia uprawnień bądź niedopełnienia przez nich obowiązków. Nawet jeżeli przedsiębiorcy mieli określone oczekiwania i spodziewali się odmiennego traktowania, to brak jest dowodów, by oskarżeni – poza faktem zatrudnienia w (...) choćby w sposób dorozumiany mieli składać tego rodzaju obietnice. Takie zachowanie oskarżonych, polegające na wykonywaniu dodatkowej pracy, odpłatnej, w istocie nie kolidowało z ich obowiązkami, nie wpływało na bezprawne uniknięcie przez przedsiębiorców kar administracyjnych, nie wpływało na interes państwa, choć niewątpliwie w świetle ciężących na oskarżonych obowiązków było naganne. Brak jednak podstaw do twierdzenia, że oskarżeni dopuścili się w ten sposób do popełnienia występku z art. 231 k.k.

Nie ma żadnych okoliczności wyłączających winę oskarżonych w zakresie czynów im przypisanych. Oskarżeni są osobami dorosłymi, sprawnymi intelektualnie, zdolnymi do rozpoznania znaczenia swych czynów i pokierowania swoim postępowaniem.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się przesłankami określonymi w rozdziale VI Kodeksu karnego, w szczególności dyrektywami art. 53 i 58 k.k., biorąc pod uwagę tak okoliczności łagodzące, jak i obciążające oskarżonych.

W odniesieniu do oskarżonego M. Ł. Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który pracuje zarobkowo, utrzymuje dwoje dzieci, nie był dotychczas karany za przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany, z premedytacją, wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym, sprzeniewierzając się zasadom pełnienia służby w (...), co wprost prowadziło do zachwiania zaufania społeczeństwa do służby państwa, jaką jest (...), powołanej do określonych celów. W związku z powyższym stopień winy oskarżonego i stopień szkodliwości społecznej czynów uznać należy za znaczny.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą najbardziej adekwatną do znacznego stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów jest kara pozbawienia wolności i na podstawie powołanych w wyroku przepisów wymierzył oskarżonemu za czyny przypisane w punktach I i II wyroku odpowiednio kary po roku pozbawienia wolności, a nadto za czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, albowiem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Kary pozbawienia wolności w obu przypadkach pozostają w dolnych granicach zagrożenia ustawowego gdy zważyć, że występkami z art. 228 § 3 k.k. i z art. 231 § 2 k.k. zagrożone są karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Kara grzywny nie przekracza granic określonych w art. 33 § 3 k.k.

Wobec zaistnienia wobec oskarżonego warunków do orzeczenia kary łącznej, z uwzględnieniem wskazanych wyżej okoliczności wpływających na wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności, przy zastosowaniu zasady asperacji, wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę łączną roku i 6

miesiący pozbawienia wolności. Kara ta jest wyższa od najwyższej z kar jednostkowych i niższa od sumy tych kar. Podstawą takiego rozstrzygnięcia był bliski związek czasowy między zbiegającymi się przestępstwami, z drugiej strony ich niejednorodność rodzajowa.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, a przede wszystkim uprzednią i dotychczasową niekaralność za przestępstwa, co pozwala przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 3 lata.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary. W przypadku oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że natychmiastowe wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla osiągnięcia celów kary.

W odniesieniu do oskarżonego A. P. Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonego, który pracuje zarobkowo, utrzymuje dwoje dzieci, nie był dotychczas karany za przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć fakt, że oskarżony działał w sposób przemyślany, z premedytacją, wspólnie i w porozumieniu ze współoskarżonym, sprzeniewierzając się zasadom pełnienia służby w (...), co wprost prowadziło do zachwiania zaufania społeczeństwa do służby państwa, jaką jest (...), powołanej do określonych celów. Co więcej, oskarżony pełnił funkcję Kierownika Oddziału (...), a zatem był przełożonym oskarżonego M. Ł., a przede wszystkim ciążyły na nim szczególne obowiązki i adekwatna do sprawowanej funkcji odpowiedzialność. W związku z powyższym stopień winy oskarżonego i stopień szkodliwości społecznej czynów uznać należy również za znaczny, wyższy niż w przypadku współoskarżonych.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą najbardziej adekwatną do znacznego stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanych oskarżonemu czynów jest kara pozbawienia wolności i na podstawie powołanych w wyroku przepisów wymierzył oskarżonemu za ciąg przestępstw z art. 228 § 3 k.k. przypisany oskarżonemu w punkcie IV wyroku oraz za czyn z art. 231 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przypisany oskarżonemu w punkcie VI wyroku odpowiednio kary roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, a nadto na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonemu obok kary pozbawienia wolności po 200 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 30 złotych, albowiem oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Kary pozbawienia wolności w obu przypadkach pozostają w dolnych granicach zagrożenia ustawowego gdy zważyć, że występki z art. 228 § 3 k.k. i z art. 231 § 2 k.k. zagrożone są karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Kary grzywny nie przekraczają granic określonych w art. 33 § 3 k.k.

W punkcie V wyroku orzeczono od oskarżonego A. P. przepadek korzyści majątkowej uzyskanej z czynów przypisanych w punkcie IV lit. b i c wyroku. Nie ustalono wartości korzyści majątkowych w przypadku czynu związanego z innymi podmiotami wobec przyjęcia, że zachowania wobec pozostałych przedsiębiorców nie stanowią przestępstwa, nadto czynności na rzecz spółki (...) wykonane były nieodpłatnie, na poczet nawiązania przyszłej współpracy. Z kolei w odniesieniu do współpracy z J. S. nie było możliwe dokonanie rozgraniczenia, w jakim zakresie uzyskane środki stanowiły wynagrodzenie za rozliczenie ewidencji czasu pracy, a w jakim zakresie za bezprawne dokonywanie ingerencji w dokumentacji przez udzielanie opisanych wyżej wskazówek.

Wobec zaistnienia wobec oskarżonego warunków do orzeczenia kary łącznej, z uwzględnieniem wskazanych wyżej okoliczności wpływających na wymiar kar jednostkowych pozbawienia wolności, przy zastosowaniu zasady asperacji, wymierzono oskarżonemu na podstawie art. 91 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. karę łączną roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 250 stawek dziennych grzywny po 30 złotych każda stawka. Kary ta są wyższe od najwyższej z

kar jednostkowych i niższe od sumy tych kar. Podstawą takiego rozstrzygnięcia był bliski związek czasowy między zbiegającymi się przestępstwami, z drugiej strony ich niejednorodność rodzajowa.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary pozbawienia wolności w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonego zasługuje on stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego dotychczasowy sposób życia, a przede wszystkim uprzednią i dotychczasową niekaralność za przestępstwa, co pozwala przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonego, a to w okresie próby ustalonym na 5 lat.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary, jest odmienna z uwagi na wyższy stopień winy i szkodliwości społecznej czynu. W przypadku oskarżonego istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że natychmiastowe wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla osiągnięcia celów kary.

W odniesieniu do oskarżonej M. K. (1) Sąd jako okoliczność łagodzącą wziął pod uwagę właściwości i warunki osobiste oskarżonej, która pracuje zarobkowo, prowadzi ustabilizowany tryb życia, nie była dotychczas karana za przestępstwa.

Do okoliczności obciążających należało zaliczyć fakt, że oskarżona działała w celu ułatwienia popełnienia przestępstwa funkcjonariuszom publicznym, na szkodę interesu publicznego, w związku z powyższym stopień winy oskarżonej i stopień szkodliwości społecznej czynu uznać należy za znaczny.

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że karą najbardziej adekwatną do znacznego stopnia winy i szkodliwości społecznej przypisanego oskarżonej czynu jest kara pozbawienia wolności i na podstawie powołanych w wyroku przepisów wymierzył oskarżonej za czyn przypisany w punkcie IX wyroku karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 k.k. wymierzono oskarżonej obok kary pozbawienia wolności 40 stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, albowiem oskarżona działała w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Kara pozbawienia wolności pozostaje w dolnych granicach zagrożenia ustawowego gdy zważyć, że występkiem z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 2 k.k. zagrożony jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10.

Kara grzywny nie przekracza granic określonych w art. 33 § 3 k.k.

Jednocześnie Sąd uznał, iż w świetle całokształtu okoliczności sprawy nie jest zasadne orzeczenie wymienionej wyżej kary w wymiarze bezwzględnym i pomimo negatywnej oceny zachowania oskarżonej zasługuje ona stosownie do dyspozycji art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności. Zważyć trzeba na wskazane wyżej właściwości i warunki osobiste oskarżonej, jej dotychczasowy sposób życia, a przede wszystkim uprzednią i dotychczasową niekaralność za przestępstwa, co pozwala przyjąć, że będzie to wystarczające dla osiągnięcia celów kary w zakresie oddziaływania wychowawczego jak i zapobiegawczego względem oskarżonej, a to w okresie próby ustalonym na 3 lata.

Długość okresu próby winna być wystarczająca dla osiągnięcia wychowawczych celów kary. W przypadku oskarżonej istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że natychmiastowe wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie jest konieczne dla osiągnięcia celów kary.

Kary te winny być dla oskarżonych dolegliwe, by spełnić stawiane przed nimi cele, lecz nie nadmiernie. W ocenie Sądu kary takiego rodzaju i w tym wymiarze są adekwatne, w tym zakresie w pełni odpowiadają wskazanej w art. 53 § 1 k.k. zasadzie prewencji indywidualnej oraz czynią zadość potrzebom prewencji generalnej.

W punktach X, XI i XII wyroku rozstrzygnięto o zaliczeniu okresu tymczasowego aresztowania i zatrzymania oskarżonych na poczet orzeczonych wobec nich kar grzywny, tj. kar podlegających wykonaniu.

Zważywszy na rodzaj i wymiar orzeczonych wobec oskarżonych M. Ł. i A. P. kar, orzeczenie należało zgodnie z art. 4 § 1 k.k. zastosować przepisy obowiązujące w czasie popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, albowiem zastosowanie przepisów ustawy karnej obowiązującej w czasie orzekania wykluczyłoby możliwość rozważenia i zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kar pozbawienia wolności.

W odniesieniu do oskarżonej M. K. (1) podstawą zastosowania przepisów obowiązujących poprzednio jest obecne brzmienie art. 72 k.k., zgodnie z którym stosując warunkowe zawieszenie wykonania kary należy zastosować jeden z obowiązków określonych w tymże przepisie, zaś wcześniej ich stosowanie nie było obligatoryjne.

O kosztach sądowych rozstrzygnięto na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 3 i 4 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych, obciążając oskarżonych opłatą od kar pozbawienia wolności i grzywny, a na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono oskarżonych z kosztów sądowych w pozostałym zakresie mając na uwadze przeciętną aktualną sytuację majątkową oskarżonych.